

FRIMIENE

oo

Belgae: Over migranten

Ik had enkele maanden geleden een interessant gesprek over wat ik denk over immigranten en hun recht om al dan niet in België te komen wonen. Daaruit bleek dat mijn standpunt inzake deze materie afwijkt van zowel internationalisten als nationalistes, valselijk bekend onder het linksrechts paradigma, en dus enige uitleg nodig heeft. Daarom zal ik in deze paper het immigratiestandpunt van beide stromingen uitleggen om tot mijn eigen standpunt hieromtrent te komen.

Nationalisten staan in deze tijd vooral bekend om hun pleidooi om immigratie te controleren, beperken of zelfs volledig te stoppen; afhankelijk hoe donker het nationalisme het partijbloed kleurt. Dit autoritair beleid staat haaks op de mate van vrijheid die veel nationalistes nastreven voor het volk binnen zijn grenzen en wringt daarom filosofisch. Dit wringen is echter te begrijpen als we nationalisme ontmaskeren als een systeem dat haaks staat op de vrijheden van het volk. Nationalisten begrenzen immers niet een bepaald volk, maar een bepaald territorium waarin bepaalde waarden en normen worden nagestreefd. Zij die deze waarden en normen behartigen worden op hun beurt bestempeld als het volk. Als we dit begrijpen, begrijpen we dat een ieder die zich binnen de grenzen van het territorium weet te vestigen op termijn lid van het volk van de staat kan worden. Daaruit is ook te begrijpen waarom het nationalisme gedwongen is voor een autoritaire strategie te kiezen wat betreft immigratie; ook al staat dat haaks op de waarden die zij nastreeft voor haar volk.

Het internationalisme wordt gepest door haar eigen demonen. In de kern is er maar een enkel verschil tussen het nationalisme en het internationalisme. De eerste beperkt een set van waarden en normen tot een begrensd territorium; de laatste streeft een set van waarden en normen na dat globaal geldend is. Daarmee is ook direct te begrijpen waarom het internationalisme zowel extreem autoritair als inclusief is. De set waarden en normen dat de internationalisten nastreven moet immers alle culturen op aarde kunnen behartigen. Zij leven bij een consensus die zich constant aanpast naarmate er meer en meer volkeren tot het internationalisme toetreden, maar staan afkerig tegenover andersdenkenden die buiten deze zwaarbevochten conformistische consensus trachten te leven. De demon die het internationalisme pest is het utopisch en paradoxale karakter van haar globalistische streven: hoe globaler het internationalisme wordt hoe moeilijker het wordt om alle diversiteit in de wereld te omarmen en te onderdrukken; en daarvoor ook nog eens morele superioriteit te claimen. Terwijl we in de realiteit nog in een wereld van nationale staten leven, doen internationalisten alsof de wereld reeds een internationale eenheid is. Inzake immigratie handelen zij naar dat waanidee.

Het idee dat ieder individu waar hij dan ook geboren is op deze aarde, het recht heeft te wonen waar hij dan ook wilt, is mij meer genegen dan de beperkingen die nationalistes opleggen. Ik heb het immers moeilijk met autoritair gezag. Als individualist verdienen andere individuen mijn respect, maar dat geldt niet voor hun organisatiestructuren. In die zin ben ik de aanvankelijke moraliteit van het internationalisme genegen, maar ik sta haaks op hun streven naar een consensus waar iedereen zich dient aan te onderwerpen. Naast het streven naar conformisme als middel om eenheid te brengen in diversiteit zien de internationalisten een andere methode over

het hoofd. En dat is respect voor de opvattingen, gebruiken en gewoontes van andere individuen. Zie je, in een wereld waarin we respect voor elkaar hebben, kan diversiteit blijven bestaan en hoeft er geen autoritair gezag te zijn die alles tot een eenheidsworst herleidt. Het feit dat internationalisten een autoritaire consensus verkiezen boven diversiteit geeft blijk van hun negatieve houding tegenover de mensheid.

Langst de andere kant moet ik ook krediet geven aan de nationalistten. Het ene volk is al dichter bij het punt gegroeid waar een grenzeloze wereld mogelijk is dan het andere, maar globaal genomen is de mensheid in zijn geheel nog niet zover gekomen. Elke poging om alle volkeren te dwingen naar dat punt is utopisch en dus gedoemd om eerder enkele stappen achteruit te zetten, dan vooruit te gaan. Als we uiteindelijk zover zijn, en misschien gaat dit nog duizenden jaren op zich laten wachten, zal men eenheid in diversiteit vinden en niet de gedwongen eenheid van de autoritaire conformistische consensus. Dat wij vorige eeuw in Europa tot een eenheid zijn gekomen kan gezien onze geschiedenis als een enorme stap voorwaarts beschouwd worden. Het is mijn pleidooi om deze Europese eenheid in de komende duizend jaar waar te maken, eer ons te wagen aan verdere globalisering. Dus ik volg de nationalistten wel in hun aanvankelijke idee immigratie in te perken, maar dat hoeft niet noodzakelijk op een autoritaire manier te gebeuren, er is ook een andere weg mogelijk. Migranten kunnen perfect als expatriate beschouwd worden die hier mogen wonen en werken zo lang zij dat verkiezen, maar nooit het recht op burgerschap zullen verwerven. Natuurlijk zouden migranten die uit de boot vallen moeten kunnen genieten van een minimale dienstverlening; maar dat wilt niet zeggen dat ze recht zouden moeten hebben op de volledige sociale bescherming die burgers genieten. Ja, werkende migranten bouwen mee aan onze sociale zekerheid door hier

belastingen te betalen, maar dat is dan wat zij ons geven om überhaupt in alle vrijheid in de maatschappij die onze voorouders hebben geschapen te mogen leven. En eigenlijk vindt ik deze visie moreel correcter; ook voor mezelf als ik verkies te verhuizen naar een voor mij betere plek. Ik denk dat op die manier een groot deel van de migratieproblematiek zal worden opgelost.

Dus ja, in de grond vindt ik dat ieder individu het recht heeft om te immigreren naar België of eruit te emigreren zo men wilt. Maar met dit recht komt ook een plicht. Ieder individu is genetisch verbonden aan een volk dat op zijn beurt genetisch is verbonden aan een streek. De plicht schuilt hem erin dat het immigrerende individu deze notie van het volk en zijn land dient te respecteren. De immigrant maakt immers de keuze om zijn thuisland te verlaten en stelt het ontvangende volk daarmee voor een voldongen feit. De keuze van de immigrant stelt de relatie gast - gastheer in werking, met de daaruit volgende rechten en plichten. Deze plichten gaan van het respecteren van de taal tot het respecteren van de gebruiken en gewoontes. Dit rechten en plichtenverhaal zou zich echter in een herenakkoord moeten bevinden. Het is daarbij niet de wet, maar de gastheer die de plichten afdwingt; door de taal, gebruiken en gewoontes te blijven beoefenen in aanwezigheid van de gast. Dit natuurlijk binnen de grenzen van het fatsoen; hij kan zich in den beginne laks opstellen, maar moet duidelijk maken wat de verwachtingen zijn. Blijft de gastheer zich echter aanpassen aan de gast, dan verdient hij niet beter dan samen met zijn volk ten onder te gaan, want hoe je het nu draait of keert, uiteindelijk geldt in deze de wet van de sterkste. Een wet zal daar op lange termijn niet veel aan veranderen. In tegendeel, wetten maken het volk net lakser en zwakker, omdat ze hun verantwoordelijkheid dan kunnen afschuiven naar een hogere autoriteit.

Pieter Van Nieuwenhuysse
24/01/2023

